మొదటి సినిమా

నరసింహ నంది

నరసింహ నంది.. సినిమాలే ప్రాణంగా పెరిగి, చిన్నతనం నుంచీ సినిమా దర్శకుడు కావడమే ఆశయంగా పెట్టుకుని స్వయంకృషితో పైకి వచ్చిన విలక్షణ దర్శకుడు. తీసింది రెండే సినిమాలు కానీ సృష్టించిన సంచలనం మాత్రం అందరినీ ఆకర్షించింది. మొదటి సినిమా, '1940లో ఒక గ్రామం' కి రాష్ట్ర, కేంద్ర ప్రభుత్వాల గుర్తింపు లభిస్తే రెండో సినిమా 'హైస్కూలు' వివాదాస్పదమైంది. "అందరిలా ఆలోచించి సినిమాలు తియ్యను. కొత్తదారులు తొక్కడమే నా ధ్యేయం.." అనడమే కాదు, నిరూపించుకుంటూ ముందుకి సాగుతున్న యువదర్శకుడి సినీ జీవన ప్రస్థానం, ఈ నెల కౌముదిలో మీకోసం ప్రత్యేకం.

మాది ఒంగోలు జిల్లా, కనిగిరి తాలూకాలోని ఒక పల్లెటూరు. నాన్న పేరు నారయ్య, అమ్మ పేరు నాగమ్మ. అమ్మానాన్నలకి అన్నయ్య, నేనూ ఇద్దరమే సంతానం. మాది దిగువ మధ్యతరగతి వ్యవసాయక కుటుంబం. నాన్న పొలం పనులు చేస్తూనే రంగస్థల నాటకాలు వేస్తుండేవారు. తనతోపాటే నన్నూ నాటకాల్లో చిన్న చిన్న వేషాలు వేయిస్తుండేవారు. తొమ్మిదే ఏటనే స్టేజి ఎక్కి 'హరిశ్చంద్ర'లో లోహితాస్యుడు వేషం వేశాను. అంత చిన్నవయసులోనే రాగయుక్తంగా పద్యాలు పాడుతుంటే చూసిన వాళ్ళంతా ఆశ్చర్యపోతుండేవారు. అప్పటినుంచే మేకప్పూ, ఫోకస్ లైట్లూ, ప్రేక్షకుల చప్పట్లూ..అలవాటయ్యాయి. ఊళ్ళో ఎక్కడ ఏ ఫంక్షన్ జరిగినా నేను పద్యాలు పాడడం అనేది ప్రత్యేక ఆకర్షణగా నిలిచేది.

హైస్కూలు వరకూ మావూళ్ళోనే చదువుకున్నాను. చదువులో అంతంత మాత్రంగానే ఉండేవాడిని. ఐతే సినిమాలు మాత్రం విపరీతంగా చూసేవాడిని. అప్పట్లో మా వూళ్ళో వి.సి.ఆర్, టి.విలతో నడిచే వీడియో పార్లర్లు ఉండేవి. వాటిల్లోనే ఆటకి రూపాయో, రూపాయిన్నరో ఇచ్చి రోజుకి రెండు ఆటలు సినిమాలు చూసే వాడిని. చిరంజీవిగారి సినిమాలు, కృష్ణ గారి సినిమాలు చాలా ఫేంటసీగా ఉండేవి. మణిరత్నంగారు, దాసరిగారు, విశ్వనాథ్‌గారి సినిమాలు నా మీద ఎక్కువ ప్రభావాన్ని కలిగించాయి. మణిరత్నం గారి 'మౌనరాగం',' రోజా', విశ్వనాథ్ గారి సీతామాలక్ష్మి, సిరిసిరి మువ్వ.. ఇవన్నీ నాకి కొత్తలోకాలని చూపించేవి.

రోజూ స్కూలుకి వెళ్ళేప్పుడూ, వచ్చేప్పుడు ఫ్రెండ్స్‌తో క్రిందటి రోజు చూసిన సినిమాల కబుర్లు చెబుతూ ఉండేవాడిని. సినిమా ఎంతసేపు ఉండేదో అంత సేపూ కథ చెప్పేవాడిని. వాళ్ళంతా సినిమాలు చూడలేదు కాబట్టి నాతో కథలు చెప్పించుకుని సినిమా చూసిన

ఆనందాన్ని పొందేవారు. ఇంట్లో ఏమి చేసినా ఏమీ అనేవారు కాదు. చిన్నప్పటినుంచీ కూడా ఆ స్వేచ్ఛ ఇచ్చారు. చాలా సార్లుఅడిగీ, కొన్నిసార్లు నాన్న జేబులోంచి డబ్బులు తీసుకుని సినిమాలకి వెళ్ళిపోయేవాడిని. స్కూల్లో మాత్రం నిద్రపోతూ ఉంటే మాస్టార్లు వీపు విమానం మోగించేవాళ్ళు 'రాత్రంతా సినిమాలూ..క్లాసులో నిద్రపోవడమా..' అంటూ.

నేను కథలు చెప్పే విధానం చూసిన ఫ్రెండ్స్ అంతా 'అరే..నువ్వు సినిమాల్లోకి వెళ్తే బాగా రాణిస్తావు..'అనే వారు. సినిమా రంగం గురించి ఏమీ తెలిసే వయసుకాదు కానీ, సినిమాల్లోకి అంటూ వెళితే దర్శకత్వం లోకే వెళ్ళాలని అనిపించడానికి మాత్రం ఒకటి రెండు కారణాలున్నాయి. నేను నాన్నతో కల్సి రంగస్థల నాటకాలు వేసినప్పుడు ఆ డ్రామా డైరెక్టర్‌గారు అందరినీ అజమాయిషీ చేయడం నన్ను ఆకర్షించింది. మేకప్పు వేసే వాళ్ళని, హార్మోనియమ్ వాయించే వాళ్ళని, ఆర్టిస్టుల్ని అందరినీ ఆయన కంట్రోల్ చెయ్యడం నాకు చాలా ఫేసినేషన్‌గా వుండేది. అలాగే హైస్కూల్లో ఉండగా నాటకాలు వేసేప్పుడు నేనూ ఒక పాత్రధారుడ్ని. ఐతే డైరెక్టర్‌గా వున్న మా క్లాస్‌మేటే నా మీద అధికారం చెలాయించడం నచ్చేది కాదు. అదేమంటే 'నేను డైరెక్టర్‌ని. నేను చెప్పినట్లు నువ్వు వినాల్సిందే.' అనేవాడు. అప్పటినుంచే అనిపించేది 'డైరెక్టర్ అంటే అందరినీ కంట్రోల్ చేసేవాడు. సినిమాల్లో ఐతే ఇంకా ఎంతో మంది మీద అధికారం చెలాయించవచ్చు..' అదీ అప్పుడు కలిగిన భావన..అంతే ఎప్పటికైనా సినిమాల్లో దర్శకుడ్ని కావాలని ఫిక్స్ ఐపోయాను.

ఇలా గడిచిన హైస్కూలు జీవితంలో టెంత్ క్లాసు పరీక్షలు అయ్యాయి.

సినిమాలు..సినిమాలు..సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలి.. ఏం చెయ్యాలి? మద్రాసు వెళ్ళాలి..? ఎలా? ఇంట్లో చెబితే వెళ్ళనివ్వరు, ఇంట్లో అంతగా డబ్బులూ ఉండవు. తీవ్రంగా ఆలోచించిన మీదట మా వూళ్ళోనే ఉన్న ఒక ఫ్రెండు వద్దకెళ్ళాను. అతనికి ఒక కిరాణాకొట్టు ఉండేది. అతని వద్ద 15 రూపాయలు అప్పుగా తీసుకున్నాను. ఇంట్లో చెప్పకుండానే, కాస్త మసకపడ్డాక రెండు బస్సులు మారి నెల్లూరు వెళ్ళి అక్కడనుంచీ రైలు పట్టుకుని మద్రాసు వెళ్ళిపోయాను. పదిహేనేళ్ళ వయసులో మొదటిసారి మావూరు దాటి బయటి ప్రపంచం చూడ్డం అదే మొదటి సారి. రైలు ఎలా వుంటుందో చూడ్డం, రైలు టిక్కెట్టు కొనుక్కుని ఎలా ఎక్కాలో నేర్చుకోవడం అదే మొదటిసారి. సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో దిగి ఎలాగో పాండీ బజార్ చేరుకుని ఒక లాడ్జిలో దిగాను. రోజుకి రూపాయో, రూపాయిన్నరో తీసుకుని మడతమంచం ఇచ్చారు. మొదటి రోజు భయం.. భయంగా గడిచింది. రెండో రోజు ధైర్యం చేసి బయటికి వచ్చాను. స్టూడియోల చుట్టూ తిరగడం, ఎవరైనా సినిమా వాళ్ళనిపిస్తే నా గురించి చెప్పుకుని అవకాశం అడగడం..ఇదీ దినచర్య. అంత చిన్నవయసులో నన్ను ఎవరైనా ఎందుకు పట్టించుకుంటారు? ఆ విషయం అర్థమవడానికి నెలన్నర పట్టింది. ఐతే నేను లాడ్జిలో దిగాక నాలుగైదురోజులకే నా వాలకం కనిపెట్టిన లాడ్జి ఓనర్‌కి నిజం చెప్పేశాను. నా మీద జాలి పడి, కొన్నాళ్ళు డబ్బులు ఇవ్వకపోయినా అక్కడే ఉండనిచ్చాడాయన. అలా నెల్లన్నర గడిపి ఇంటికి తిరుగు ముఖం పట్టాను. అన్నాళ్ళ తర్వాత తిరిగొచ్చిన నన్ను చూసి అమ్మా,నాన్నా ముందు బాధపడ్డారు. కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు పెట్టుకున్నారు. కోప్పడ్డారు. నేను కనిపించకపోయే సరికి అన్నిచోట్లా వెదికారట. బంధువుల ఇళ్ళన్నింటికీ వెళ్ళివచ్చారట. ఆచూకీ ఏమాత్రం తెలియకపోయే సరికి దిగులు పడుతూ ఉన్నారట.

ఈ సంఘటన వల్ల నాకు ఏమైనా తెలిసి వచ్చిందా అన్నవిషయం గుర్తులేదు. ఎలాగో టెంత్ క్లాసు గట్టెక్కాను. ఇంటర్మీడియట్ చదవాలంటే నాన్నకి చదువు చెప్పించే ఓపికలేదు. అందుకని విజయవాడలో మా బావ ఒకాయన వద్దకి పంపించారు. విజయవాడలో ఐతే సినిమా రంగానికి చెందిన వాళ్ళెవరైనా పరిచయమౌతారేమోననే ఒక ఆలోచన కూడా ఉండేది. మా బావకి విజయవాడలో ఒక టీ స్టాల్ ఉండేది. "నరసింహా..ఉండడం ఐతే మా వద్దనే ఉండవచ్చుకానీ చదువుకోడానికి కావల్సిన డబ్బులు నువ్వు సంపాదించుకోవాల్సిందే" అన్నారాయన. ఆయనే తన టీ కొట్టుకి ఎదురుగా ఉన్నా నారాయణ స్వామి లాడ్జిలో రూమ్ బోయ్‌గా చేర్చారు. అక్కడ పనిచేసే రూమ్ బోయ్స్ అందరిలోకీ నేనే హైలీ క్వాలిఫైడ్! మిగతా వాళ్ళంతా ఒకటో తరగతీ, రెండో తరగతీ చదివిన వాళ్ళే.! అలా మొదలైంది విజయవాడలో నా ఇంటర్మీడియట్ జీవితం.

రాత్రిపూట లాడ్జిలో పనిచేయడం, పగలు కాలేజీకి వెళ్ళడం..మధ్యమధ్యలో సినిమాలు చూడడం..ఇలా ఉండడంతో రోజుకి రెండుగంటలు కూడా నిద్రపోవడానికి కుదిరేది కాదు. ఒక సారి రూమ్ బోయ్ డ్రెస్ లోనే ఫీజు కట్టడానికి వెళితే కాలేజీలో అందరూ నవ్వారు... అవమానంగా అనిపించినా చెయ్యగలిగిందేమీ లేని పరిస్థితి.

ఎప్పుడే పని చేస్తున్నా సినిమాల్లో చేరాలనే ఆలోచన మాత్రం వదల్లేదు. కాలేజీలో నాకో ఫ్రెండ్ దొరికాడు. వాళ్ళ నాన్నగారికి మేడికొండ మురళీ కృష్ణ గారు(`నరసింహ నాయుడు` సినిమా నిర్మాత) మంచి మిత్రులు. మురళీకృష్ణ గారు ఆసమయంలో `లాఠీ` సినిమా తీస్తున్నారు. ఆయన్ని కలుసుకుని ఎలాగైనా ఆ సినిమాలో డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్లో చేర్చమని అడిగాను. `ఏం చేస్తున్నావ`ని అడిగితే కాలేజీలో చదువుకుంటూ, లాడ్జిలో పనిచేస్తున్నానని చెప్పాను. హోటల్లో పనిచేసే వాడికి సినిమా డైరెక్షన్ గురించి ఎందుకు అన్నారాయన. అరే, ఆ విషయం చెప్పకుండా కేవలం చదువుకుంటున్నానని చెబితే సరిపోయేదేమో అనుకున్నాను. ఐనా పట్టుదల వదలకుండా సమయం దొరికినప్పుడల్లా ఆయన్ని కలిసి ఎలాగైనా సినిమాల్లో అవకాశం ఇప్పించమని పదే పదే విసిగిస్తూ ఉండేవాడిని.

`లాఠీ ` సినిమా దాదాపు ఐపోవచ్చింది. తర్వాత తీసే సినిమాల్లో ఏమైనా అవకాశాలుంటే చూస్తానని అన్నారాయన.

రెండేళ్ళు గడిచాయి కానీ, నా ప్రయత్నాలేమీ ఫలించలేదు.

అన్ని సినిమా పత్రికలూ వదిలిపెట్టకుండా చదివేవాడిని. వాటిల్లో సాంకేతిక వ్యాసాలు, సినీ వ్యక్తుల ఇంటర్వ్యూలు పాఠ్యగ్రంధాలకంటే ఎక్కువగా మనసులో ముద్రించుకుపోయేవి. సినిమా రంగం గురించి, చిత్ర నిర్మాణ, దర్శకత్వాల గురించి చిన్నప్పుడే ఒక అవగాహన నిచ్చినవి ఈ వ్యాసాలే.

ఇంటర్మీడియట్ అయ్యాక హైదరాబాదు వచ్చేశాను. ఆరోజుల్లోనే చిత్రపరిశ్రమ హైదరాబాదుకి తరలి వస్తోంది. అక్కడుంటే ఏమైనా అవకాశాలు దొరుకుతాయనే ఆలోచన కూడా ఉండింది. విజయవాడ లాడ్జిలో నేను పనిచేసినప్పుడు అక్కడ కేషియర్‌గా ఉన్న ఒకాయన రికమండేషన్ వల్లనే, కాచిగూడ రైల్వేస్టేషన్‌కి ఎదురుగా ఉన్న శివాస్ హోటల్లో రిసెప్షనిస్ట్‌గా చేరాను. ఆ హోటల్లోనే పైన ఒక గదిలో ఉండేవాడిని. డిస్టెన్స్ ఎడ్యుకేషన్‌లో డిగ్రీ చదవడానికి కూడా రిజిస్టర్ చేసుకున్నాను. ఎన్ని చేస్తున్నా సినిమాల్లో అవకాశాల కోసం ప్రయత్నాలు మానలేదు.

హోటల్ ఉద్యోగంలో ఖాళీ దొరికినప్పుడల్లా స్టూడియోల చుట్టూ తిరిగే వాడిని. మురళీకృష్ణ గారిని కలవడం మానలేదు. ఆయన `లాఠీ` తర్వాత మరో సినిమా కూడా మొదలుపెట్టారు. ఎస్.వి.కృష్ణారెడ్డి గారిని కూడా కలుసుకునే వాడిని. చివరికి పారేపల్లి భరత్ గారు తానప్పుడు డైరెక్ట్ చేస్తున్న `తెలంగాణా` అన్న సినిమాకి దర్శకత్వశాఖలో అప్రెంటిస్ గా చేర్చుకోడానికి ఒప్పుకున్నారు. 1994 ప్రాంతాల్లో అనుకుంటా అది జరిగింది. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా నేను చేసిన ప్రయత్నాలు ఒక కొలిక్కి వచ్చి ఇండస్ట్రీలో అడుపెట్టడానికి మొదటి అవకాశం లభించింది. ఆ సినిమా తర్వాత భరత్ గారి దర్శకత్వంలోనే వచ్చిన `ఫిలిమ్ నగర్` అనే సినిమాకి కూడా అసిస్టెంటుగా పనిచేశాను. ఇలా భరత్‌గారి దగ్గర పనిచేస్తున్నా మేడికొండ మురళీ కృష్ణ గారిని కలవడం మాత్రం మానలేదు.

`నరసింహ నాయుడు` సినిమా మొదలుపెట్టేప్పుడు `సరే..ఈ సినిమాకి నిన్ను బి.గోపాల్ గారి వద్ద చేరుస్తానులే..` అన్నారు మురళీకృష్ణ గారు. బి.గోపాల్ గారికి నన్ను పరిచయం చేసి "ఇతను చాలా సంవత్సరాలుగా నా చుట్టూ తిరుగుతున్నాడు. ఈ సినిమాలో

అవకాశం ఇద్దాం..' అని చెప్పారు. ఆ విధంగా బి.గోపాల్ గారి వద్ద 'నరసింహనాయుడు' కి పనిచేయడం మొదలుపెట్టాను. అంతకు ముందు రెండు సినిమాలకి పనిచేసి ఉన్నా ఇది పెద్ద ప్రొడక్షన్ అవడంతో మళ్ళీ అప్రెంటిస్ గానే మొదలుపెట్టాల్సి వచ్చింది. ఐతే సినిమా మొదటి షెడ్యూల్ పూర్తయ్యే సరికే గోపాల్‌గారికి నా గురించి తెలిసిపోయింది. ఆయన అసిస్టెంటుల్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ఉంటారు. నా చురుకుదనమూ, సిన్సియారిటీ గమనించిన ఆయన త్వరలోనే అసిస్టెంటుగా ప్రమోట్ చేశారు.

ఆ సినిమా తర్వాత 'అల్లరి రాముడు,' అడవి రాముడు' మొదలైన సినిమాల వరకూ గోపాల్ గారి దగ్గరే కొనసాగాను. 'బ్రహ్మనాయుడు' మొదలౌతున్న సమయంలో చిన్న క్లాష్ వచ్చింది. మా మిత్రుడొకతను కొత్తగా సినిమా తీస్తూ నన్ను ఘోస్ట్ డైరెక్టర్‌గా పనిచెయ్యమని అడిగాడు. దాని పేరు 'ఆహుతి' చిన్నపిల్లల చుట్టూ తిరిగే కథ. దర్శకుడు, నిర్మాతగా అతడి పేరే ఉంటుంది. నేను వెనకాల నుంచీ సహాయం చెయ్యాలి. ఇక్కడ 'బ్రహ్మనాయుడు' సినిమాకి సహాయకుడిగా పనిచేస్తూనే ఖాళీ ఉన్నప్పుడల్లా అక్కడకి వెళ్ళి దర్శకత్వం చేస్తుండేవాడిని. గోపాల్ గారి వద్ద నటించే కొంతమంది నటులే ఆ సినిమాలో కూడా వేషాలు వెయ్యడంతో, నేను అక్కడ సొంతంగా డైరెక్ట్ చేస్తున్నానన్న విషయం గోపాల్‌గారి చెవిన బడింది. ఆయనకి చెప్పకుండా చేస్తున్నానన్న విషయం సహజంగానే ఆయనకి కోపం తెప్పించింది. కెమేరా మేన్ వి.ఎస్.ఆర్. స్వామిగారికి కూడా ఈ విషయం తెలిసిపోయింది. ఆ నోటా, ఈ నోటా అదొక పెద్ద ఇష్యూ ఐ నన్ను ఆ సినిమా దర్శకత్వ శాఖనుంచీ తప్పించారు. మళ్ళీ కొన్నాళ్ళ తర్వాత అందులోకే వెళ్ళి చేరాను. మొత్తానికి 'బ్రహ్మనాయుడు' సినిమా పూర్తయే వరకూ గోపాల్ గారి వద్దనే ఉన్నాను.

ఆ సినిమా అయ్యాక సొంతంగా దర్శకత్వం కోసమని ఒక కథ తయారు చేసుకున్నాను. తమిళంలో శంకర్‌గారి తీసే సినిమాల కోవలో భారీ బడ్జెట్ సినిమా కథ. చాలా మంది హీరోల వద్దకి వెళ్ళి కథ వినిపించే ప్రయత్నాలు చేశాను. అంతకు ముందు కాస్త పరిచయం ఉన్నా, వాళ్ళ ఇంటర్వ్యూలు కూడా దొరకలేదు. కొంతమంది నిర్మాతల వద్దకి కూడా వెళ్ళాను. వాళ్ళకి కథ వినిపించడానికే చాలా నెలలు పట్టేది. విన్న ఒకరిద్దరు కూడా 'మొదటి సారి డైరెక్టు చేస్తున్నావు. ఇంత బడ్జెట్‌తో రిస్క్ తీసుకోలేము అన్నారు. సంవత్సరాలు గడుస్తున్నా ప్రయత్నాలు ఫలించడం లేదు.

ఇంక మనమంటే ఏమిటో తెలియాలంటే ఒక సినిమా ఐనా చేసి చూపించాలి అనుకున్నాను.

నాలోని క్రియేటివిటీకి పదునుపెట్టాను. నేను చూసిన ఫిల్మ్ ఫెస్టివల్ సినిమాలు, ఆర్ట్ సినిమాల్లోని వాస్తవికత గురించి పదేపదే విశ్లేషించడం మొదలుపెట్టాను. మామూలు కమ్మర్షియల్ సినిమాలు ఎక్కువకాలం గుర్తుండకపోవడానికి, శ్యామ్ బెనగల్ 'అంకూర్', సత్యజిత్ రే 'పథేర్ పంచాలి', బాలు మహేంద్ర, మణిరత్నం సినిమాలు చరిత్రలో నిలిచిపోడానికీ వాటిల్లో చోటుచేసుకున్న నవ్యత్వం, దర్శకుడి విలక్షణ చిత్రీకరణే ప్రధాన కారణాలు. నాకంటూ ఒక గుర్తింపు ఉండాలంటే వైవిధ్య భరితమైన కథా వస్తువుని తీసుకోవాలి. వర్ణ వ్యవస్థ, కులమతాలు మనుషుల మధ్య కలిగిస్తున్న వ్యత్యాసాలు, స్త్రీ పురుషసంబంధాల్లోని అసమానత..రకరకాల కోణాల్లో ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాను. చిన్నప్పుడు విపరీతంగా చదివిన చలం పుస్తకాలు గుర్తొచ్చాయి. వాటిల్లోని 'నాయుడు పిల్ల' కథ మీద దృష్టి నిలిచింది. దాని చుట్టూ ఒక కథ అల్లుకుని మిత్రుడు రఘు (ఒకప్పుడు నాతో కలిసి దర్శకత్వ శాఖలో పనిచేసేవాడు)ని పిలిచాను. ఇద్దరం కలిసి దాదాపు ఒక సంవత్సరం పాటు '1940లో ఒక గ్రామం' సినిమా కథ గురించి కృషిచేశాం. ప్రతి సీనూ, సంభాషణలు, స్క్రీన్‌ప్లే..అన్నీ రకరకాల వర్షన్లు రాసుకున్నాం. రఘుకి ప్రాచీన సాహిత్యం మీద, వేదాలు, మనుచరిత్ర..లాంటి అంశాల మీదా చాలా పట్టుఉంది. సంవత్సరం తర్వాత మా స్క్రిప్టు మీద మాకు నమ్మకం కలిగింది.

సినిమాకి పెట్టుబడి ఎవరు పెడతారు? చాలా మందిని అడిగాము. పెడతామని ముందుకి వచ్చిన వాళ్ళు కూడా కొంతకాలానికి మొహం చాటేసేవారు. ఇంక నేనే రంగంలోకి దిగి బంధు మిత్రులవద్ద కొంత పెట్టుబడి, కొంత అప్పు, మా స్థలం అమ్మి కొంత సొమ్మూ కూడ బెట్టుకుని సినిమా నిర్మాణం, నా దర్శకత్వంలో మొదలుపెట్టాం. మొత్తం సినిమా పూర్తయ్యి ఫస్ట్ కాపీ రావడానికి మూడేళ్ళ సమయం పట్టింది. కేవలం షూటింగే సంవత్సరం పాటు నడిచింది. డబ్బులు ఉన్నప్పుడు షెడ్యూల్ వేసుకునే వాళ్ళం. బాలాదిత్య అప్పట్లో రెండు మూడు సినిమాలు చేస్తున్నా అడిగినప్పుడల్లా కాదనకుండా డేట్స్ ఎడ్జస్ట్ చేసేవాడు. హీరోయిన్ కూడా కొత్త నటి కావడంతో డేట్స్ సమస్య ఎప్పుడూ రాలేదు. నిజానికి హీరోయిన్‌గా గత సంవత్సరం సూపర్ హిట్ ఇచ్చిన ఒక చిన్న సినిమా హీరోయిన్ (టి.వి. యాంకర్ కూడా) ముందుగా సంప్రదించాం. చాలా రోజులు చేస్తానని ఒప్పుకున్నా చివరలో మొహం చాటేసింది. అప్పుడు శ్రీ ని సెలక్ట్ చేసుకోవడం జరిగింది.

సంగీతం ఇచ్చిన సాకేత్ సాయిరామ్, కెమేరా మురళీ మోహన రెడ్డి, ఎడిటింగ్ బాలు, పబ్లిసిటీ కృష్ణప్రసాద్..అందరూ స్నేహితులే. అందరం కృష్ణానగర్‌లో తరచూ కలుసుకుంటూ ఉండే వాళ్ళమే. వీళ్ళంతా ఏ మాత్రం పారితోషికం తీసుకోకుండా ఒక మంచి చిత్రం చెయ్యాలనే తపనతో ఈ ప్రోజెక్టులో భాగస్వాములయ్యారు.

సినిమా పూర్తయి 2008 మార్చి, ఏప్రిల్ ప్రాంతాల్లో ఫస్ట్ కాపీ వచ్చింది. అక్కడ నుంచీ విడుదల కోసం పడ్డ కష్టాలు చెబితే అదో పెద్ద గ్రంథమౌతుంది. ఎన్నో షోలు వేసి బయర్స్‌కి చూపించాము. సినిమా పరిశ్రమలోని ముఖ్యులందరికీ కూడా చూపించాము. చూసిన వాళ్ళంతా మంచి ప్రయత్నం అని అభినందించారే కానీ విడుదలకోసం ఏ మాత్రం సహాయం అందలేదు. రోజులు గడుస్తున్నాయి. సినిమా ప్రేక్షకుల ముందుకి వచ్చే అవకాశం కనిపించలేదు. క్రిందటేడాది నంది అవార్డులకోసం పంపించాము. మూడు నంది అవార్డులు వచ్చాయి. ఐనా ఎవరికీ అంతగా పట్టలేదు. జాతీయస్థాయి బహుమతి వచ్చాక అందరి దృష్టికీ వచ్చింది..... అఫ్‌కోర్స్ ..కొంతమంది - ఈ చిన్న సినిమాకి ఎందుకు ఇచ్చారు, మేము భారీ ఎత్తున తీసిన ఈ సినిమాకి అందుకు ఇవ్వలేదు, ప్రజాదరణ పొందిన మా ఈ సినిమాకి ఎందుకు ఇవ్వలేదు .. - అంటూ చాలా చర్చలు జరిగాయి. ఐతే ఒక సారి విడుదలై అందరూ చూస్తే ఎందుకు దాన్ని జాతీయ స్థాయి బహుమతికి ఎంపిక చేశారో తెలుస్తుందని ఆశిస్తున్నాను. ఇటీవలే ప్రముఖ నిర్మాత బెల్లంకొండ సురేష్‌గారు , ఈ సినిమాని ఆంధ్రదేశమంతా విడుదల చెయ్యడానికి ముందుకి వచ్చారు. మా ప్రయత్నాలు ఒక విజయవంతమై, అతి త్వరలో ఈ సినిమా మీ ముందుకి వస్తుందని ఆశిస్తున్నాము.

ఈ సినిమా విడుదల ప్రయత్నాల్లో ఉండగానే 'హైస్కూలు' సినిమా దర్శకత్వం చేసే అవకాశం వచ్చింది. 1940లో ఒక గ్రామం లాంటి అవార్డు విన్నింగ్ సినిమా చేసినా ప్రేక్షకుల ముందుకి వెళ్ళలేకపోయానన్న కసిలో పుట్టిందే 'హైస్కూలు' ప్రోజెక్టు. టాలెంట్ ఉంటే

ఎలాంటి సినిమా తీసైనా ప్రేక్షకుల్ని మెప్పించవచ్చునని నిరూపిద్దామని చేసిన ప్రయత్నమే 'హైస్కూలు'. సినిమా మొదలుపెట్టిన కొద్ది రోజులకే మొత్తం ఏరియాలన్నీ అమ్ముడు పోయాయి. అసలు సినిమా ఏమాత్రం చూపించకముందే బిజినెస్ చెయ్యగలిగాము. ఇటీవల ఈ చిత్రం గురించిన వివాదాల గురించి నేను చర్చించే కంటే ఎవరికి వారు ఈ సినిమా చూసి ఒక నిర్ణయానికి వస్తే బావుంటుంది. ..

ఇదండీ నా మొదటి సినిమా ప్రస్థానం. ఈ ప్రయాణంలో ఎప్పటికీ వెంటాడే విషాదాలూ ఉన్నాయి. నేను హైదరాబాదులో ఉన్న రోజుల్లో సరైన ఎడ్రసు లేకపోవడంతో మా అమ్మా, నాన్నలతో రెగ్యులర్ కాంటాక్ట్‌లో ఉండడానికి కుదిరేది కాదు. అలాంటి సమయంలోనే మా అమ్మ చనిపోయిన విషయం కూడా సకాలంలో నన్ను చేరలేదు. విషయం తెలుసుకుని ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అన్నీ ఐపోయాయి. బంధువులంతా నన్ను అదోలా చూశారు. 'ఇదీ జీవితం' అనుకోవడం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేకపోయాను. ఆ తర్వాత కొంతకాలానికి నాన్న గారు కూడా మమ్మల్ని విడిచివెళ్ళిపోయారు. భవిష్యత్తులో తప్పని సరిగా అమ్మా, నాన్నల ఆత్మ గర్వించేలా మంచి పేరు తెచ్చుకోగలననే ఆత్మవిశ్వాసం ఉంది. ఎన్ని సాధించినా అమ్మా, నాన్నలని తిరిగి తెచ్చుకోలేననే బాధ వెంటాడుతూనే ఉంటుంది..!

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ